

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
man lavede en frihandelsaftale, skal have en permanent besætning i toldvæsenet, der skal behandle disse mere eller mindre udviklede oprindelsesregler.

Jeg skal så vende mig til u-landsproblemerne. Det er blevet hævdet, at EF hindrer u-landenes eksport af industrivarer. Den faktiske udvikling viser noget helt andet, idet EFs import af industrivarer fra u-landene fra 1962 til 1969 voksede fra 842 mill. dollars til 1.716 mill. dollars. I samme periode voksede EFTA-landenes import fra 681 mill. dollars til 1.233 mill. dollars. EF-landene har altså en ikke blot absolut større import fra u-landene, end EFTA-landene har haft det, men har også haft en større stigning. Hvis vi skal se på udviklingslandenes andel af Danmarks import af industrivarer, så kan jeg nævne til sammenligning, at den i 1969 var 2 pct., EF-landenes andel var 3,8 pct., altså næsten det dobbelte.

Der har været fremført mange meget idealistiske betragtninger om u-landspolitikken fra denne talerstol, og en del af de u-landseksperter, der har udtalt sig her, har nogle ganske bestemte meninger om, hvilken u-landshjælp man skal gennemføre. Bl. a. havde en af talerne den afgjorte overbevisning, at det centrale var, at man hjalp u-landene hovedsagelig med den industrielle udvikling, medens det blev beskrevet som noget næsten helt forræderisk, at man gjorde noget ved landbruget og infrastrukturen.

Det kan man selvfølgelig have forskellige meninger om; personlig har jeg nu nærmest den mening, at man i hvert fald over for mange u-lande er nødt til at gå den omvej at hjælpe landbruget og opbygge infrastrukturen, før man går alt for vidt med industristøtten. Jeg har selv haft den interessante oplevelse at være en slags privat rådgiver for et af u-landene og drøfte dets langtidsinvesteringsplaner, og det var i hvert fald vores fælles opfattelse, at de ambitiøse ideer, man havde om at springe stadiet med infrastrukturen og landbruget over og gå direkte

til industriudvidelsen, viste sig at være en fejltagelse også af opdragelsesmæssige og uddannelsesmæssige grunde. Men jeg siger ikke, at det kan gælde for andre lande, jeg synes bare, det virkede noget skræmmende, når man her uden videre fastslog, at det var helt tosset, at EF-landene lagde så megen vægt på landbruget og infrastrukturen.

Nu har vi jo flere gange fra denne talerstol gjort opmærksom på og vil stadig gøre det, at den del af vores u-landshjælp, der kommer til at gå over EF, er så lille en del af den samlede støtte, at vi fortsat frit kan føre den politik, vi vil, hvis vi nu skulle være uenige med EFs politik og derfor altså lave noget selvstændigt med vores egen u-landshjælp.

Men det forekommer mig lidt ejendommeligt, at man kan have en så indigneret opfattelse af EFs neokolonialisme og så alligevel mene, at man har det bedst ved at sætte sig udenfor og vaske hænderne. Jeg synes, det er en lidt ejendommelig form for reaktion, hvis man virkelig har den opfattelse, at det er en slags neokolonialisme, der udnytter u-landene, at man så tror, man bedst bekæmper den ved, at dette lille land, som ikke kan ofre ret meget på u-landshjælp sammenlignet med dem, sidder og siger, at det er da frygteligt. Hvis man havde den opfattelse, måtte det dog være en begrundelse for at blande sig i det og at rette udviklingen i den retning, man selv troede var den rigtige.

Men jeg synes, at flere af dem, der havde ordet om u-landspolitik, gik meget vidt i idealistiske tågedannelser. Der var én, der f. eks. i ramme alvor gik imod, at vejene i u-landene — altså infrastrukturen — blev ført ud til havnene, man ville hellere have, at vejene skulle gå på tværs af landet, med den begrundelse, at hvis man lod vejene gå ud til havnene, ville man komme til at fylde udviklingslandene med kapitalismens frembringelser.

Borschetteplanen blev nævnt af hr. Skovmand; jeg vil bare kort gøre opmærksom på, at der findes ikke nogen Borschetteplan, der